

Útjegyzetek

Szabad ez a hely?

Az ülésen egy sál. Tehát foglalt. Cigizik vagy a mosdóba ment. Esetleg szendvicserért vagy lángosért. De máshol nincs hely.

A csomagtartóba tolja a táskáját. Alig fér el fölötte a kabátja. A sálat az ablak melletti ülésre ejti. Térde fölött két ujjá közé csippenti a nadrágszárat, kicsit felhúzza, leül. Az óráját nézi. Összeveti a szélvédőn függő kijelző piros pálcikaszámaival. Egy perc az eltérés. Nyújtogatja a nyakát, van-e még felszálló.

A sofőr magasra nyújtja a karjait, tenyerét feszíti, ujjait tornáztatja. Kelletlen mozdulattal startol. Lomhán csukódik az ajtó.

Szólni kéne. Valaki hiányzik.

Nem szól.

A busz kikanyarodik a peron mellől.

Az ülésor közti folyosóra hajolva a szélvédőn át figyel, nem fut-e valaki kétségbeesetten az induló busz felé.

Nem fut.

Visszahúzódik, felemeli a karfát, belefogódzkodik, fejét megtámasztja, szemét lehunyja.

Hirtelen fékezés rántja előre. Szemhéja felpattan.

Bácsika baktat bottal a zebrán.

A sál narancsszínű, kisebb-nagyobb világoszöld karikákkal. Vagy buborékokkal. Indigókék kacskaringók kúsznak és vesznek a redőkbe.

Óvatosan csúsztatja jobb kezét a szomszéd ülés szürkés-kék kárpitján. Mutató- és középső ujjával érinti a sálat. Puha. Hűvös.

Kúsznak az ujjak, elvesznek a redők közt a körmök. Narancsos hullámzás.

Lüktetnek a karikák. Vágybuborékok.
Gyengéden emeli a sálát. Megszagolja. A lányának van ilyen illata.
Ölébe ejti, majd zavartan a másik ülésre söpri a sálát.
A sofőr bekapcsolja a rádiót.
Piros pálcikaszámok vibrálnak a szürkületben.
A kéz újabb kalandra indul.
Sóhajt a sál. Engedelmesen simulva a tenyérbe gyűjti redőit.
Arcához emeli, hosszasan szagolja. Nem, nem a lányáé.
Azé a lányé. Akivel harminc éve. Akinek harminc éve. Illatempléklány.
Narancsos lüktetés.
Aki helyett harminc éve.
Gondosan összehajtogatja, elsimogatja a gyűrődéseket. Tarkója mögé csúsztatja a puha sálpárnát. Leng az illat.
Rebben a pilla a sötétkék szem fölött. Szorul szív és torok.
Egy történet kacskaringói kúsznak az évtizedek redői közül.
A végállomáson riad fel. A sál az ülésre csúszik. Kapkodva öltözik, kabátját rosszul gombolja, a táska beszorul a csomagtartóba. Ügyetlen ráncigálás. Türelmetlen utasok torlódnak mögötte.
Ez nem a magáé?
Nem, nem az enyé.
Halántékán hevesen lüktet egy ér. Hiába a narancsos hullámzás.
Ez a hely foglalt.

Zella Ágnes csodálatos utazása

Arra ébred, hogy feszül a hasa. Kétoldalt szúró fájdalom jelentkezik, egyre erősödik, alig tud ülni, lábát kinyújtja, felhúzza. Összekuporodik. Hátrafeszül. Mélyről sóhajtva lélegzik, mint orvosi vizsgálaton. Kétségbeesetten figyelő óráján az idő szökését. Enyhülést keresve kinéz az ablakon.

Lágy vonalú fakóbarna és haragoszöld dombok vonulnak az ablakkeretben, fák ügetnek pontos ritmus és az út mentén. Felhőárnyak kúsznak napsütötte mezőkre.

Váratlan derű árasztja el.

A feszülő fájdalommal mit sem törődve könnyedén feláll, az üléstámlákba fogódzkodva kecsesen vonul a szűk folyosón.

A visszapillantó tükörben meglepett férfi szempár követi a karcsú test útját. Amint a vezetőüléshez ér, bizalmasan közel hajol a deresedő halántékhoz.

Az elstutogott szavak és a blúz alól kiszabaduló illat sosem tapasztalt borzongást futtat végig a nyakszirtről a medencéig a kék egyenruha alatt. Óvatosan fékez.

Az erdőszéli pihenőhely éppen kapóra jön.

A virágos szoknya végigsöpri a lépcsőket, majd hullámokat vet a vékony bokák között. A gesztenyeszín fürtöket laza frizurává kócolja a szél.

Vigyázva lépked az erdőbe vezető ösvényen, műanyag palackok, konzervdobozok, ürülékhalomok és maszatos papírzsebkendők között egyensúlyoz. Amint elfogy a szemét, végre a fákra is figyelhet.

Egy bükköt választ. Végighúzza mutató- és középső ujját az elefántszürke kérgen. Tenyerébe vesz egy levelet. A fonákján az erek mentén selymes szőrt tapint. Hátát nekitámasztja a törzsnek. Arcán fénypontocskák lüktetnek. Alhasában a fájdalom.

Egymás után szállnak le az utasok, a kocsni mellett téblábolnak, rágyújtanak, nyújtózkodnak, beszédbe elegyednek, türelmetlenkednek, az erdő felé mutogatnak.

Magához veszi a fekete műbőr tárcát a napi bevétellel. Ruganyos léptekkel a fák közé tart. A kék egyenruha felszívódik a bozót zöldjében. Az ösvényen egyensúlyoz maszatos papírzsebkendők, ürülékhalomok, horpadt konzervdobozok, üres palackok között. Amint elfogy a szemét, feljebb emelheti végre a tekintetét.

Karcsú test körvonalai az elefántszürke háttéren. Ismerős, mint egy álombeli festmény. A fényseplős arc körül gesztenyeszín fürtök kacskaringóznak. A fekete blúz kivágása lágyan rezzenő emléket sejtet. Vörös virágok kúsznak a bokáktól a combok felé.

A lüktető erek mentén selymes szőrt tapint.

Hullámokat vet.

Suttogva sikolt.

Most.

Csak most.

Egy óra múlva már késő.

Mire megérkezünk, már késő.

A deresedő halánték a fekete blúzzal fedett vállon pihen.

Szűnik a szűrő fájdalom.

Az utasok visszazálingóznak a kocsiba.

A műbőr tárca a helyére kerül.

A virágos szoknya felkavarja a parkoló porát.

Ragyog az arca.

Számolja

a futó fákat,

a fogyó kilométereket.

Számolja

a kiteljesedő

időt.

Hosszú az út

Péntek kora délután. Verőfény.

Emberfürtök lógnak a távolsági buszok kocsiallásain. A buszok óvatosan kúsznak be az utasok közé. Ajtónyílásra mindenhol közelharc kezdődik a felszállás elsőbbségéért.

Csak S.-be, K.-ba és messzebb utazókat veszek fel, harsog a sofőr. A V.-be, L.-be utazók várják meg a következő kocsit.

Egy diákot K.-ba.

Igazolvány?

Ja, az is kell...

Még szép.

Itt van, megnézheti.

Megnéztem.

Kösz.

Jó napot. Egy diákjegyet S.-be. Köszönöm.

Én is oda kérek, jó napot.

Teljes árút?

Igen, igen.

Tessék a visszajáró.

Köszönöm.

A jegyet ne felejtse itt!

Ó, igen, elnézést, köszönöm.

B.-be kérnék.

Az ellenkező irány. Nem olvasta a szélvédőn?

Ja, nem. Bocs.

K.-ba lesz, diák.

Igazolvány?

Itt van.

Ez nem érvényes.

Dehogynem!

Nézze meg a dátumot. Csak három hónapja, hogy lejárt.

Jé, tényleg. Az 1.-i járaton elfogadták a múlt héten.

Akkor utazzon az 1.-i járaton.

Majd máskor.

Ne szórakozzunk, látja, mennyien várnak. Mi legyen?

Adjon teljes árút. Mennyi?

Kilenc negyven.

Tud visszaadni ennyiből?

Tudok, de nagyon apró lesz.

Nem baj.
A jegy!
Basszus, mindig elfelejtem!
Kettő diák lesz S.-be. Kösz!
V.-be kérek.
Mondtam már, hogy v.-ieket nem szállítok.
Nem hallottam.
De most hallja.
Nem visz el?
Nem. Viszlát.
De engem, ugye, elvisz?
Magát, angyalkám, mindig.
Arany ember! Nem volt dugó a sztrádán?
Szerencsére nem, de a végén már nagyon besűrűsödünk. Üljön mögém a szolgálati ülésre.
Jaj, de drága... Nagyon hálás vagyok.
C.-be diákokot.
Várjon, a visszajáró!
Köszönöm.
Jó napot. L.-be kérek egészségügyi kedvezménnyel.
Jó napot. Nem veszek fel L.-be utazókat.
Hogyhogy nem?
L.-be minden félórában eljuthat. S.-be, K.-ba, C.-be rajtam kívül csak egy kocsit megy, az is este. Ezért előnyben részesülnek a távolabbra utazók.
Én ilyet soha nem tapasztaltam.
Talán ritkán utazik autóbusszal. Pedig ez bevett gyakorlat. Olvassa el az utastájékoztatót.
Az egészségügyi problémásokra nem vonatkozik kivétel?
Sajnos nem.
Kérem, ennek ellenére, vegyen fel!
Nézze, uram, legalább harmincan várokoznak odalent. Így is sokan vagyunk, igazság szerint álló utast nem is szállíthatnék ilyen távolságra.
Na látja, hogy mégis lehet szabályt szegni.
Engem ne oktogasson! Szálljon le azonnal.
Nem szálllok. Jogom van utazni.
Igen, egy következő járáttal.
Csakhogy az egy óra múlva indul.
Na és? Ennyit igazán várhat! Hisz csak negyven percet kell utaznia L.-ig. Vannak itt olyanok, akik háromórás út előtt állnak.
Nem várhatok. Én ezzel a járáttal akarok menni.

Ezzel ugyan ne akarjon. És azt se akarja, hogy előlről kezdjem a magyarázatot!

Jelentést fogok tenni!

Máris megteheti!

Legalább leszáll.

Nem szállok le. Addig innen nem mozdulok, amíg nem ad jegyet.

Jó. Én várhatok, nem nekem sürgős, hanem az utasoknak.

Ne szórakozzon már!

Mire jó ez a cirkusz?

Nem zavarja, hogy ennyi embert föl tart?

Kifizetem a jegyét a másik járatra, csak menjen már!

Miért nem hív taxit?

Szálljon már le, tata!

Ne nevezzen tatának!

Akkor minek nevezzelek, vén szivarnak?

Kikérem magamnak! Ne tegezzen engem, maga... maga... nyikhaj!

Ugyan miért ne tegezzelek, seggfej?

Kérem, kérem, nekem muszáj hazajutnom. Tegnap műtötték a szemem, nem várakozhatok sokat.

Miért nem mész mentővel?

Adjon már jegyet, sofőr úr, az ég szerelmére!

Elég világosan megmondtam, hogy nem adok. És amíg nem száll le, nem indulok.

Ne húzza föl a sofőrt, mert még utóbb karambolozunk! Hosszú még az út.

Lépjén már le!

Fordulj föl!

Bassza meg!

Én még ilyen barmot nem láttam!

Dögölj meg!

Hülye fasz, lekéssük miattad a csatlakozást!

Szállj már magadba, papikám!

Húzza mán a picsába!

Én ha odamegyek, úgy lerugdosom, de úgy...

Na végre!

Ezt már tíz perce is megtehetette volna.

Egy diákot K.-ba.

Nekem ugyanazt.

S.-be lesz két diák.

K.-ba adjon egy diákot.

C.-be kérek. Igen, diákjegyet. Köszönöm.
Nekem is, de kettőt!
K.-ba.
S.-be.
C.-be.
Diákot.
Péntek kora délután.
Ver a fény.